

Silvia
Antalíková
Racioláska
s extra horkou príchuťou

MARENČIN PT

SYBROVÁ A SPOLOVÝ

Mec	Peníze	Sex	Láska	Vrčoby
veľa	veľa	stopy	stopy	stopy
21%	32%	25%	<1%	<1%

*Silvia
Antalíková*
Racioláska
s extra horkou příchutí

MARENČIN PT

© Silvia Antalíková, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover & Layout © Marenčin Media, 2014
Jazyková úprava Monika Pálušová
419. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-406-6

1.

Ja viem, že Bratislava nie je pupok sveta, že sú aj väčšie a krajšie mestá ako toto. Ale nemožno mu odoprieť, že má – či chcete, či nechcete – svoju jedinečnú a typickú atmosféru. Mám rada toto mesto. Ponúklo mi milión možností, až tu som zistila, čo a o čom je život. Túto vetu som vlastne vyslovila a ešte ani zďaleka vtedy netušila, čo všetko sa tu odohrá...

Áno, jasné, že som sem prišla, tak ako tá najväčšia väčšina, samozrejme, z malej dediny. Moji rodičia doma dreli ako kone, aby som ja – ich vytúžené, milované, našťastie, jediné dieťa, mohla byť tu.

Celý život neminuli zbytočne jeden jediný cent, dovolenku a more videli akurát tak na pekných farebných obrázkoch a v dokumentárnych filmoch v televízii. Chceli, aby som sa

mala lepšie ako oni, vychovávali ma ako v najjemnejšej bavlnke. Bola som ich princezná, celý vesmír. Nepreháňam to, naozaj!

Mama dve deti predou mnou potratila a už pomaly začínala strácať nádej, keď jej zvedavé babky a tetky pri každej jednej nožnej príležitosti jemne a s citom pripomínali:

– No čo, kedy už budeš mať konečne to decko? – pýtali sa, sediac na lavičke, odkiaľ mali dokonalý výhľad a prehľad o dianí a živote v celej dedine.

Lavička bola presne na tom najsprávnejšom mieste, odkiaľ im nik ani nič nemohlo uniknúť.

Lebo: mať deti sa má a vlastne aj musí. Ak sa vymykáš z tohto priemeru, si iná, divná, čudná, sebecká a máš ešte tisíc iných, nie príliš lichotivých prívlastkov.

Mame tá veta vrážala priamo do stredu srdca a ony to tiež veľmi dobre vedeli, hádam by jej neubližovali len tak, bez príčiny. Mierili presne. Mali dlhoročnú, mimoriadne náročnú a neľútostnú prax.

Pri úspešnom treťom tehotenstve ležala mama celých, dlhých, nekonečných osem mesiacov v nemocnici. Ďaleko od domova, vo vzdialenom okresnom meste. Vymodlené, dlho a túžobne očakávané tehotenstvo. A potom som už prišla na tento úžasný svet s veľkým rachotom, buchotom, vreskotom JA.

Pamätám sa, že som mala to najšťastnejšie detstvo a to nielen preto, že mi vždy splnili všetko, čo mi len na očiach videli. Milovali ma plným priehrštím, zasypávali úžasnou, čarovnou láskou. Láska bola všade navôkol mňa, rozprestierala sa pri mne ako mocná, ochranná energia, veľmi príjemný a ničím nenahraditeľný, nikdy nevyprchajúci, večný parfum. Jeho účinok fungoval neobmedzene, vo dne i v noci. Cítila som ho aj počas hlbokého spánku.

Milujem svoju rodinu, ďakujem za ňu dennodenne nebesiam i celému vesmíru. Nie, vôbec nie som nevďačná! No napriek tomu som vždy chcela žiť niekde inde, v dajakom peknom veľkom úžasnom meste. Túžila som žiť inak, ako len celý život hrdlačiť a dvakrát otáčať každú jednu minutu mincu...

Túžila som RAZ rodičom všetko vrátiť, vždy boli veľmi skromní. Snívala som o tom, že by bolo fajn kúpiť im pekné nové auto, najlepšie červené, také vyblýskané. Aby ho hneď každý videl, keď sa budú na ňom po dedine premávať. A úžasnú dovolenku, zobrať ich v zime niekam tam, kde je leto! Možno o to ani nestáli, nikdy som sa ich nepýtala, ale mňa by hrialo pri srdci, že som im niečo mohla dopriať. Zaslúžili by si to! Veľmi!

2.

Preto som tu. Aby som žila. Žila inak ako moji milí, dobrí, milujúci, láskaví, jediní a obetaví rodičia. Žila a splnila si svoj veľký neskromný sen. Aby som niečo dokázala.

Zhlboka sa nadýchnem. Ten vzduch je celkom iný. Niekomu inak vonia vzduch na dedine, mne vonia tento, mestský! Cítiť v ňom ruch, cítiť v ňom to jeho fluidum. Nádej, nový začiatok. Cestu, kadiaľ ísť vpred.

Na strednej škole a aj na internáte bolo príjemne. Internát poskytoval vo všetkej skromnosti síce to najpotrebnejšie, ale čo viac by človek chcel? Život je zmena! Zmena je život!

Konečne tá vytúžená, dlho očakávaná premena! Tolko som o nej snívala, plánovala ju, až sa konečne stala uchopiteľnou skutočnosťou.

Vo svojej izbe som mala nad posteľou korkovú nástenku, na ktorú som si pravidelne pripínala obrázky z časopisov, ktoré sa mi páčili. Bola to taká tajná nástenka môjho života, o ktorej som vedela len ja, nik iný. Tie obrázky som chcela postupne povymieňať za naozajstné, skutočné fotografie, na ktorých bude v pravom dolnom rohu zachytený reálny dátum a čas. Bol tam obrázok rušného mesta, more, dom, pes, mačka, pekný muž a dve usmiate šťastné deti. Možno si poviete:

– Och, aký gýč! – ale ja som mala vtedy pätnásť, bola som prvýkrát preč z domu, bola som ďaleko, nikoho som nepoznala. Mala som len sama seba, svoje odhodlanie a milujúcu rodinu na telefóne.

Učila som sa vždy celkom rada a rýchlo, ani ma to nestálo veľa námahy. Chcela som niečo dosiahnuť, niekam to dotiahnuť. Keďže som bola študentka, mojou prioritou teda malo byť štúdium. Prečo nie? Podporu som mala z každej strany.

Bratislavské baby boli na pohľad iné ako ja. Mali svoj štýl, ktorý som ja nemala kde nachytať. Ktorý som potrebovala získať, ale nie len tak jednoducho skopírovať, to som nechcela! Chcela som mať taký celkom svoj, vlastný a originálny, len a len môj... Obal, podľa ktorého ma budú všetci poznať.

Tak som sa teda dychtivo učila. V škole i mimo nej. Nastražila som si oči aj uši, aby mi neuniklo nič zaujímavé, čo pôjde okolo mňa. Listovala som pravidelne vo farebných lesklých časopisoch. Sledovala figuríny vo výkladoch i moje spolužiačky. Chodila som po obchodoch a skúšala si v kabínkach rôzne outfity. Čo mi sedí, čo nie? Človek musí byť kritický, ale najskôr – sám k sebe! Tým som teda začala.

Doteraz som nosila lacné rifle a tričká, čo predávali Čiňania u nás na sobotných trhoch, iné som vo svojom šatníku ani nemala. A tenisky. U nás doma to nikto neriešil, všetky kamarátky sme mali oblečenie z jedného a toho istého zdroja. Ale teraz to už chcelo niečo viac...

Keďže som sa učila dobre, rodičia boli štedrí. Takže základ som mala...

Carmen bola štvrtáčka. Kočka. Kostí. Najkrajšie dievča, aké som kedy videla. Išla som vždy na nej oči nechať, keď išla okolo. Tak nejako som chcela vyzerat' aj ja, takto som aj ja chcela pôsobiť na ľudí. Mala šmrnc, štýl, až z nej trčal. Doslova!

Každé ráno chodievala pravidelne behať. Baby fajčievali na balkóne, ja som sa k nim pridala. Nie preto, že by mi to chutilo, to absolútne nie, ale aby som netrhala kolektív.

– Kočka! – vydýchla Jarka cez dym.

– Raz tak vyzeráť..., – pritakávala dymovo
Danka.

Pozerali sme za ňou. Aj keď bežala, vyzerala coolovo aj in v jednom. Nespravodlivé, že niekto vyzerá aj v teplákoch a teniskách úžasne!

Vtedy som si zaumienila, že Carmen bude moja učiteľka, naučí ma, ako byť šik. A že práve ona je tá pravá, ktorá mi môže pomôcť na ceste premeny zo škaredého káčatka na krásnu labuť.

– Všeličo sa o nej vraví..., – začala nenápadne Hana a možno vedela a chcela povedať aj viac.

– Ľudská závišť je nekonečná, – skonštatovala som sucho a stroho, čím som rozhovor radšej rýchlo ukončila.

Zahasila som cigaretu, rázne som ju pozatáčala do akéhosi zomretého slimáčika a ohorok som hodila do pripraveného, pomaly a isto sa zaplňajúceho, veľkého zaváraninového pohára. Smiali sme sa, že ten pohár je naša aromaterapia a budeme si ho dávať do kúpeľne pri relaxačných kúpeľoch a inhalovať tabakové výpary. Ten pohár – to bola naša odmerka balkónových rozhovorov, uskutočnených v čupiacej polohe, aby nás nikto nevidel. Všetko malo takú študentskú pečať.

Nemala som nikdy rada podobné reči, rečičky, polopravdy a úplné výmysly o komkoľvek. Vytvoriť svoj vlastný názor na človeka som si chcela, a to veľmi rada, celkom sama bez akejkoľvek pomoci. Tak som začala premýšľať, ako sa k nej nenápadne dostať, aby som k tomu názoru dospela.

3.

A tak som sa s mojou prvou rannou cigaretou, ktorá mi aj tak nechutila, ale bola imidžová – keby ma niekto náhodou predsa len uvidel, presunula von, na čerstvý vzduch, za roh internátu.

Zaregistrovala ma, aj keď možno ani nechcela. Ale vždy som na ňu vytrvalo civela ako práve odhodенý hokejový puk. Nevedela som z nej spustiť oči. Nemohla si to nevšimnúť. Sledovala som, ako má urobené vlasy, čo má oblečené, čo s čím zladené, ako sa nesie na dlhých nohách...

Keď som ju pozdravila, pristavila sa pri mne.

– Poznáme sa? – premeriavala si ma s nedôverou, čo som to za čudo a z akej planéty som sem nedávno priletela.

Možno si myslela, že som z nej spadla alebo ma nečakane sotili, zhodili a ja som dlho, dlho prekvapene padala, nevediac kam a prečo padám. Cestou sa mi ťažko dýchalo, pretože vzduch mal inú konzistenciu, hustotu aj zloženie. Miestami som už mala aj neokysličený mozog, čo zanechalo isté a na prvý pohľad viditeľné i neviditeľné trvalé následky. Aj preto mi dodnes ostal takýto začudovaný a podivný výraz na tvári.

– Som Barbora, – podala som jej ruku.

– Barbie? – spýtala sa a odvtedy som bola už len Barbie, žiadna obyčajná Barbora.

– Som Carmen... Tak teraz sa už poznáme, však? – zasmiala sa.

Stisk ruky mala primerane pevný, ani veľmi silný, ani slabý. Taký akurát. Dobré znamenie.

Chvíľu na mňa len tak pozerala. Kto vie, čo všetko jej vtedy lietalo po rozume, aké motýlie myšlienky. Zrazu vzala moju cigaretu do rúk a zahasila ju o chodník, na ktorom sme stáli.

– Cigarety neprospievajú zdraviu a hlavne škodia pleti! – usmiala sa takým spôsobom, že sa jej nedalo oponovať.

Mala taký sexi chraplavý hlas. Hodil sa k nej. Mohla by robiť aj v rádiu. Ale bola by zase škoda ju nevidieť...

– Zajtra o takomto čase ťa tu čakám. Vymeň cigaretu za tepláky a príď! – kývla mi a rozbehla sa preč.

O chvíľku sa jej šiltovka a skákajúci cop stratili za rohom.

„Vymeň cigaretu za tepláky a príd!“ – tento slogan by sa pekne vynímal na dajakom reklamnom bilboarde. Doznieval mi v hlave ako rózna ozvena.

4.

Takto začalo naše priateľstvo. Prvé dni som ledva lapala po dychu. Tým pádom je teda jasné, že som sa k slovu a nejakým rečiam a rečičkám nedostala vôbec.

Iba sme bežali vedľa seba, dychčali – teda hlavne ja... – a pot sa z nás cícerkom lial. Najskôr kratšie vzdialenosti. Keď videla, že už mám dosť, povedala len:

– Bež pomaly naspäť, – a ona pokračovala ďalej.

Ešte sa mi podarilo dobehnúť do sprchy, to som mala vyrátané presne na krok. Sprcha zmyla všetku únavu a mohla som začať dobre naštartovaná – cítiac však každý jeden sval a svalík na tele, o ktorých som doteraz

ani nevedela, že ich mám – nový, ďalší pekný deň.

– Asi mi rozumela aj bez rečí. Poobede idem ku kaderničke, pridáš sa? – povedala raz.

S radosťou a očakávaním som prikývla.

Postupne sa môj výzor začal meniť. Kadernička mi zrušila môj obyčajný účes, vlasy som mávala vždy zviazané do konského chvosta. Zostrihla mi došikma ofinu, pár prameňov pri tvári skrátila, namelírovala, podstrihla končeky, vyfúkala a bolo. Odrazu to malo šmrnc, tá moja hlava. Aké príjemné je cítiť vietor vo vlasoch!

– Super! – ohodnotila Carmen naraz kaderničku i mňa.

Nikdy toho veľa nenarozprávala.

– A pokračujeme! – oznámila mi, odbočujúc do drogérie.

Kúpila som si prvý make up, ceruzku na oči, rúž... Prirovnávala mi všetky tie čačky-mačky-hračky k pleti, tvári, očiam a hádzala do môjho nákupného košíka.

– Toto urobíš každý deň po našom behaní! – rozkázala mi potom rozhodne vo svojej izbe.

Tónom, akému sa neodvráva.

Vzala korektor, zakryla ním všetky nedostatky pleti, ktorých bolo v mojom veku až-až. Pokračovala make upom, púdom. To

tolko toho baby bežne používajú? Nevedela som, doteraz som potajme použila akurát tak čiernu ceruzku na oči a špirálu...

– Líčenie bude len také celkom nenápadné, nahé, pretože menej je vždy viac. Nebudeme si predsa v mladosti pridávať roky, – vychrlila zo seba pár stručných viet a vrhla sa na mňa so všetkými pripravenými štetcami a pomôckami.

– Tu dávam najsvetlejší a tu najtmavší tieň, – komentovala každý svoj pohyb a cítila som, kade a ako mi behá po viečku aplikátorom.

Ani som nedýchala. Nasávala som nové informácie do seba ako hladná a smädná špongia.

– Je to len také tieňovanie, nič viac. Vyskúšaš, nie je problém sa to naučiť.

Netrvalo dlho, kým odo mňa odstúpila, premeriavala si moje vlasy, oči i celú tvár. Priskočila ku mne s lakom na vlasy, pár prameňov mi ponadvihovala a oprskala ním.

– Ok, tak a môže byť! – spokojná mi strčila pred nos zrkadlo.

Pozerám na svoju novú tvár, na svoje nové vlasy. Áno, som to stále ja, ale vo vynovenej, vylepšenej koži. Moja tvár získala zrazu väčšie a mačacie oči, vystúpili mi líca a pery sa prirodzene leskli. Jednoduché, prirodzené, efektné.

– Tak dobre, choď už! – vypoklonkovala ma milo.

– Idem sa učiť, aby som sprostá neostala. Sprav to aj ty, – a už si ma nevšímala, vyťahovala si knihy a zošity na stôl.

Tak takáto svojská môže byť len ona!

5.

Babám sa môj nový účes páčil. Niektoré si hneď pýtali číslo na kaderníčku a aj sa hneď k nej, nestrácajúc čas, húfne objednávali. Asi bude mať teraz vďaka mne viacej práce a snád na mňa nebude spomínať v zlom. Ešte by som ju rada navštívila.

Nadvihujú mi vlasy, skúmajú strih, farbu.

– Zavri oči! – hľadajú na viečkach, kde mám aký tieň, kde sa ktorý začína a kde končí.

– Super to je! – prikyvuje Jarka, výskumníčka.

– Celkom inak vyzeráš, – nedá sa zahanbiť ani zvedavá Danko.

– Aj nás to musíš naučiť! – kvákajú jedna cez druhú ako také veselé žabiská.

Nagooglim si denné líčenie a hľadám, čo mi